

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 65) findes i tidenden sp. 2246, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 941).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ove Hansen: Der foreligger 2 ændringsforslag, stillet af finansministeren; ændringsforslag nr. 1 er tiltrådt af et flertal, ændringsforslag nr. 2 af hele udvalget. Jeg vil anbefale, at man stemmer for disse to ændringsforslag. Den væsentligste ændring går ud på, at den såkaldte bondegårdsregel bortfalder.

Chr. R. Christensen: Vi er jo i en højst mærkelig situation med hensyn til dette lovforslag, idet forslaget efter fremsættelsen den 20. januar fik bred tilslutning i det høje folketing; det kunne have været gennemført uændret uden vanskeligheder og meget hurtigt. Nu er der gået 4½ måned mellem fremsættelsen og anden behandling. I denne mellemtid har ministeren stillet ændringsforslag til sit eget lovforslag og derved skabt en situation, hvor der ikke mere er enighed om lovforslaget, hvad ministeren vidste. Jeg kan kun beklage denne udvikling, beklage det radikale initiativ, der er årsag til situationen, men må jo erkende, at det flertal, der står bag ændringsforslag nr. 1, naturligvis — efter den politiske ændring, der skete her i slutningen af marts — har politisk magt til at gennemføre det.

Spørgsmålet drejer sig om, hvorvidt landbrugsejendomme i byernes yderzoner skal vurderes som ifølge det oprindelige lovforslag efter bondegårdsreglen eller som ifølge ændringsforslaget efter handelsprisen. Den højtærede minister har allerede ved frem-

sættelsen tilkendegivet, at ved at vurdere efter bondegårdsreglen satte man det planlægningsmæssige hensyn fremfor det skattepolitiske, og at regeringen fandt det betænkeligt, om der gennem vurderings- og beskatningsregler skabtes vanskeligheder for planlægningen, og at den samfundsmæssige interesse i disse foranstaltninger var så stor, at de skattepolitiske hensyn måtte vige.

Jeg kan fuldt ud tilslutte mig disse synspunkter og savner egentlig en saglig begrundelse for at vige bort fra det, den højtærede finansminister da fandt var rigtigt. Jeg kan da ikke erkende andet end det, som regeringen selv har erkendt, at det hæmmer en naturlig udvikling at vurdere på anden måde, at det hindrer drivhusbyggeri, hindrer vandingsanlæg, når man belaster ejendommene på den måde, som man vil gøre det efter det stillede ændringsforslag.

Dertil kommer så yderligere, at jeg føler en vis utryghed, ikke ved vurderingsmændenes arbejde, men i mange henseender ved de direktiver, der i denne tid gives vurderingsmændene. Man har givet direktiver om, at landbrugsejendommene gennemgående skulle stige med 70 pct., og en hel del prøvevurderinger viser en yderligere stigning ud over de 70 pct. for landbrugsejendommene vedkommende. Men samtidig har folketingsudvalget spurgt den højtærede landbrugsminister, hvor meget handelsprisen for landbrugsejendomme er steget de sidste 5 år, og efter opgørelse fra statistisk departement meddelte landbrugsministeren nu i maj 1965, at ved 26.219 handler med landbrugsejendomme i fri handel er den gennemsnitlige stigning i tiden 1960-64 i alt 23,8 pct. for jord og bygninger, hvorimod den, når man tager den samlede købesum, har været 21,4 pct. Jeg synes, disse oplysninger står i meget stærkt misforhold til den opvurdering, man nu søger at gennemføre; og den kendsgerning, at landbrugets afkastningsevne ikke er steget i denne periode, understreger da også, at handelsværdien heller ikke kan være steget. Jeg synes, det er et svagt grundlag for at gennemføre en så voldsom forhøjelse af ejendomsvurderingerne på landet som den, der nu er foreslået, og jeg synes, det ville være forkert, om det høje ting gennem de foreslåede æn-